

LLIÇÓ 4

17-23 de juliol

El cost del descans**TARDA DE DISSABTE**

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: 2 Sam. 11: 1-27, 2 Sam. 12: 1-23, Gènere 3: 1-8, 1 Joan 1: 9.

Text de la memòria: "Crea en mi un cor net, Déu, i renova un esperit ferm dins meu" (Sal. 51:10, NKJV).

Molta gent sembla desesperada per trobar una mica de pau i tranquil·litat. També estan disposats a pagar-ho. A moltes ciutats grans hi ha habitacions sense internet que es poden llogar per hores. Les normes són estrictes: no hi ha soroll, no hi ha visitants. La gent està disposada a pagar per poder seure tranquil·lament i pensar o fer la migdiada. Hi ha botigues per dormir que es poden llogar als aeroports o els auriculars que redueixen el soroll són articles populars. Fins i tot hi ha caputxes de lona o escuts de privadesa plegables que podeu comprar per estirar-vos pel cap i el tors per a una escapada ràpida al lloc de treball.

El veritable descans també té un cost. Tot i que els metges dels mitjans d'autoajuda voldrien fer-nos creure que podem determinar el nostre propi destí i que el descans és només una qüestió d'elecció i planificació, no obstant això, almenys quan ho considerem honestament, ens adonem de la nostra incapacitat per portar un veritable descans als nostres cors. Al segle IV, Agustí ho va exposar succintament a les seves famoses *Confessions* (llibre 1), ja que considerava la gràcia de Déu: "Ens heu fet per vosaltres mateixos i els nostres cors són inquietos, fins que puguin trobar descans en vosaltres".

Aquesta setmana analitzem breument la vida de l'home del cor de Déu per esbrinar com va descobrir el veritable cost del descans de Déu.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 24 de juliol.

DIUMENGE ↑

18 de juliol

Desgastat i cansat

En una calma nit de primavera, el rei David, inquiet, va recórrer el terrat del seu palau. Hauria d'haver estat amb el seu exèrcit a l'altra banda del Jordà. Hauria d'haver estat portant el poble de Déu a derrotar els ammonites i, finalment, a portar la pau al regne.

En no ser on se li hauria d'haver obert la porta a la temptació per a David. Llegiu la història a 2 Samuel 11: 1-5. Què va passar i quin gran pecat va cometre David?

Des del seu terrat, David va veure una "dona molt bonica" prenent-se un bany. Els seus impulsos pecaminosos el van guanyar aquell vespre i va dormir amb Betsabé, la dona d'un oficial de l'exèrcit de confiança. Com tots els reis antics, David tenia un poder absolut. Com a rei no va haver de seguir les regles que governaven tothom. I, tanmateix, la dolorosa història de la família de David després d'aquest moment que va canviar la història ens recorda que, fins i tot com a rei, no estava per sobre de la llei de Déu.

De fet, la llei hi és com a protecció, com a salvaguarda, i quan fins i tot el rei va sortir-ne, va haver d'afrontar terribles conseqüències. Tan bon punt David va transgredir els límits de la llei de Déu, va començar a sentir-ne els efectes en tots els aspectes de la seva vida. David va pensar que la seva apassionada aventura havia passat desapercebuda; tot i això, Betsabé estava embarassada i el seu marit llunyà.

Llegiu 2 Samuel 11: 6-27. Com va intentar David tapar el seu pecat?

Fins i tot els esquemes més intricats de David per aconseguir que Urias tornés a casa de la seva dona Batxeba fracassen. Urias era un home de fama estel·lar que respon a les subtils indicacions de David: «L'arca, Israel i Judà habiten en tendes de campanya, i el meu senyor Joab i els servents del meu senyor estan acampats als camps oberts. Vaig a casa meva a menjar i beure i a dormir amb la meva dona? " (2 Sam. 11:11, NKJV) . Finalment, un David desesperat torna a l'assassinat de "control remot" per cobrir el seu pecat.

És difícil creure que David, a qui Déu havia donat tant, s'hagués pogut inclinar tan baix. Independentment de qui siguem, quina advertència hauríem de prendre d'aquesta història?

DILLUNS ↑

19 de juliol

Trucada de despertar

Enmig d'un dels moments més foscos de la vida de David hi ha bones notícies: *Déu envia el seu profeta* . Nathan i David es coneixien bé. Abans, Nathan havia assessorat David sobre els seus plans per construir un temple (2 Samuel 7). Ara, però, el profeta té una tasca diferent a realitzar per al seu rei.

Per què creieu que Nathan opta per explicar una història en lloc de posar nom i vergonya a David immediatament? Llegiu 2 Samuel 12: 1-14.

Nathan sabia què dir, i ho va dir d'una manera que David pogués entendre. Va explicar una història amb la qual David, l'antic pastor, podia relacionar-se. Coneixia el sentit de la justícia i la integritat molt desenvolupat de David. Així, en cert sentit, es podria dir que Nathan va posar un parany i que David hi va entrar.

Quan David pronuncia sense voler la seva pròpia sentència de mort, Nathan li diu "Tu ets l'home" (2 Sam. 12: 7, NKJV) . Hi ha diferents maneres de dir "Tu ets l'home". Es pot cridar, es pot acusar i ficar un dit a la cara de l'altra persona o es pot expressar preocupació i cura. Les paraules de Nathan devien estar lligades de gràcia. En aquell moment, David devia sentir el dolor que Déu ha de sentir quan un dels seus fills o filles surt conscientment de la seva voluntat. Alguna cosa va fer clic a la ment de David. Alguna cosa li va esquinçar el cor.

Per què respon David amb: "He pecat contra el Senyor" en lloc de "He pecat contra Betsabé" o "Sóc un assassí" (2 Sam. 12:13; vegeu també Ps. 51: 4) ?

David va reconèixer que el pecat, que inquieta el nostre cor, és principalment un afront contra Déu, el Creador i el Redemptor. Ens fem mal; afectem els altres. Portem desgràcia a les nostres famílies o esglésies. Tot i així, en última instància, fem mal a Déu i llancem un altre clau a la biga que apunta cap al cel cap al Gòlgota.

“La reprimenda del profeta va tocar el cor de David; es va despertar la consciència; la seva culpabilitat apareixia en tota la seva enormitat. La seva ànima estava inclinada en penitència davant Déu. Amb els llavis tremolosos, va dir: "He pecat contra el Senyor". Tot el mal fet als altres arriba de Déu al ferit. David havia comès un greu pecat, tant contra Uries com amb Batxeba, i ho va sentir amb aguditat. Però el seu pecat contra Déu era infinitament més gran ”. - Ellen G. White, [Patriarques i profetes](#), pàg. 722 .

DIMARTS ↑

20 de juliol

Perdó i oblidat?

Després que David s’hagi pronunciat sense voler-ho (2 Sam. 12: 5, 6) , Nathan l’enfronta amb l’enorme pecat. El cor de David està trencat i confessa el seu pecat. Immediatament, Nathan li assegura que "el Senyor també ha eliminat el teu pecat" (2 Sam. 12:13, NKJV) i que se li perdona. No hi ha període d’espera per al perdó de Déu. David no ha de demostrar que és realment sincer abans que s’allargui el perdó.

No obstant això, Nathan, que ja va predir les conseqüències del pecat de David a 2 Samuel 12: 10-12, continua afirmant que el nen que naixerà morirà.

Què vol dir que Déu havia eliminat el pecat de David? Va netejar la pissarra? Tothom simplement se n’oblida? Llegiu 2 Samuel 12: 10-23 mentre contempleu aquestes preguntes.

David també es deuria preguntar sobre aquestes qüestions quan veia com el seu món s’esfondrava: el bebè mort, la seva família en desordre (les històries d’Amnon i Absalom són dos bons exemples de problemes familiars de la vida real), el seu futur incert. Tot i això, malgrat les conseqüències del seu pecat, que ha afectat persones innocents com Uries i el nadó acabat de néixer, David també comença a entendre que la gràcia de Déu ho cobrirà i que algun dia s’acabaran totes les conseqüències del pecat. Mentrestant, pot trobar descans per a la seva consciència preocupada en la gràcia de Déu.

Què creu que necessita David realment? Què anhela? Llegiu el salm 51: 1-6.

Amb el salm 51, David es fa públic mentre obre el cor i confessa els seus pecats. El crit de misericòrdia de David apel·la a l’amor infalible de Déu i a la seva gran compassió. Anhela la renovació.

Quan considerem el cost del descans en Jesús, primer hem de reconèixer que necessitem ajuda externa; som pecadors i necessitem un Salvador; reconeixem els nostres pecats i cridem a l’únic que ens pot rentar, netejar i renovar. Quan fem això, podem agafar coratge: aquí hi ha un adúlter, un manipulador, un assassí i algú que va violar almenys cinc dels deu manaments que demana ajuda i reclama la promesa del perdó de Déu.

Si Déu va perdonar a David el que va fer, quina esperança hi ha, doncs, per a tu?

DIMECRES ↑

21 de juliol

Alguna cosa nova

Després que David hagi confessat el seu pecat sense intentar excusar-lo ni analitzar-lo, continua petant Déu. Què demana a Déu? Llegiu el salm 51: 7-12.

La referència de David a la neteja amb hisop utilitza la terminologia coneguda per tots els israelites que havien visitat el santuari. Quan es refereix als actes rituals de neteja descrits a la Llei de Moisès (*Lev. 14: 4*), va reconèixer el poder d'un sacrifici, el Sacrifici, que vindria en el futur per endur-se els pecats del món.

David també demana "alegria" i "alegria". Davant l'enormitat del seu pecat, no és això una mica audaç?

Potser pot ser útil escoltar aquesta paràfrasi: "Digueu-me que em perdonen per poder tornar a entrar al santuari, on puc escoltar l'alegria i l'alegria dels que us veneren".

Quan Adam i Eva van pecar, es van amagar de la presència de Déu (Gn. 3: 8). Per què creieu que la sol·licitud de David, fins i tot després del seu pecat, és tan diferent? Llegiu el salm 51:11, 12.

David no vol perdre la consciència de viure en presència de Déu. S'adona que, sense l'Esperit Sant, és impotent. Sap que, tan fàcilment com va caure en el pecat amb Batxeba, podria tornar a caure en el pecat. La seva confiança en si mateix es trenca.

David entén que les futures victòries no li vindran; només vindran de Déu, ja que ell depèn totalment de Déu.

La vida cristiana victoriosa no és tot sobre nosaltres. Es tracta de Jesús. Anhelem la seva presència; anhelem el seu esperit; volem la seva alegria de salvació. Reconeixem la nostra necessitat de renovació i restauració. Necessitem el seu descans: un acte diví de recreació. El descans de la creació no està lluny del perdó. "Déu, creeu en mi un cor net, i renoveu un esperit ferm en mi" (*Sal. 51:10, NKJV*) utilitza la terminologia de creació. A l'Antic Testament, només Déu pot "crear" (*bara* ') i, un cop recreats, podem descansar.

Si no heu experimentat l'alegria i l'alegria de l'alliberament d'una consciència culpable, què us frena? Si és culpable, què podríeu aprendre d'aquesta història que us hauria d'ajudar?

DIJOUS

22 de juliol

Reflectors de la llum de Déu

Probablement el més natural que haguem de fer després de treballar en un vergonyós fracàs i experimentar el perdó és intentar oblidar que l'esdeveniment ha passat mai. Els records de fracàs poden ser dolorosos.

Què vol fer David amb la seva dolorosa experiència? Llegiu el salm 51: 13-19.

Quan un bol o un gerro preciós cau i es trenca a trossos, normalment sospirem i llencem els trossos trencats inútils. Al Japó hi ha un art tradicional anomenat *kintsugi*, especialitzat en la recreació de ceràmica trencada. Un metall preciós, com l'or líquid o la plata, s'utilitza per enganxar les peces trencades i convertir l'article trencat en quelcom de bellesa i valor.

Cada vegada que Déu perdona les nostres transgressions i ens torna a crear, alguna cosa canvia. El preuat perdó de Déu ens uneix el trencament i els trencaments visibles poden cridar l'atenció sobre la seva gràcia. Podem convertir-nos en altaveus de Déu. "La meua llengua cantarà en veu alta de la teua justícia" (*Sal. 51:14, NKJV*). No intentem reparar-nos ni millorar-nos automàticament (ni tan sols de manera incremental). Els nostres esperits trencats, els nostres cor contrits, són prou elogis per a Déu, i són feixos de

llum que el món pot veure al nostre voltant. La nostra experiència de ser perdonat atrau altres persones que busquen perdó.

Quina relació hi ha entre el salm 51 i 1 Joan 1: 9?

El primer Joan 1: 9 és un petit resum del salm 51. Com David sap que "Un cor trencat i contrit: aquests, Déu, no els menysprearàs" (*Sal. 51:17, NKJV*) , Joan ens assegura que " Si confessem els nostres pecats, Ell és fidel i just per perdonar-nos els nostres pecats i per netejar-nos de tota injustícia " (*1 Joan 1: 9, NKJV*) . Podem confiar en Déu en la seva paraula.

De nou, David no va poder reparar el tremend dany que havia fet a la seva família a través dels seus actes i exemples. Va patir les conseqüències de les seves decisions i accions. I, tanmateix, David sabia que li havien perdonat. Sabia que havia de confiar per fe que un dia vindria el veritable Anyell de Déu i es posaria al seu lloc.

Com podeu aprendre ara mateix a aplicar les promeses de 1 Joan 1: 9 a la vostra pròpia vida? Com us heu de sentir després de fer-ho i saber que la promesa també és per a vosaltres?

DIVENDRES ↑

23 de juliol

Pensament addicional : "El penediment de David va ser sincer i profund. No hi va haver cap esforç per pal·liar el seu crim. Cap desig d'escapar dels judicis amenaçats va inspirar la seva oració. ... Va veure la contaminació de la seva ànima; odiava el seu pecat. No va pregar només pel perdó, sinó per la puresa del cor. ... En les promeses de Déu als pecadors penedits va veure les proves del seu perdó i acceptació. ... "Els sacrificis de Déu són un esperit trencat: un cor trencat i contrit, Déu, no menysprearàs". Salm 51:16, 17.

Tot i que David havia caigut, el Senyor el va aixecar ...

David es va humiliar i va confessar el seu pecat, mentre que Saül menyspreava les reprovacions i enduria el seu cor amb impenitència.

Aquest passatge de la història de David és ... una de les il·lustracions més forçades de les lluites i les temptacions de la humanitat i del penediment genuí. ... A través de totes les èpoques ... milers de fills de Déu, que han estat traïts al pecat, ... han recordat ... el sincer penediment i confessió de David ... i també han tingut coratge per penedir-se i intentar de nou caminar pel camí dels manaments de Déu.

Qui ... humilià l'ànima amb confessió i penediment, com va fer David, pot estar segur que hi ha esperança per a ell. ... El Senyor no llençarà mai cap ànima veritablement penedida ". - Ellen G. White, [Patriarques i profetes](#) , pàgines 725, 726 .

Preguntes de debat:

1. Com podem trobar l'equilibri entre reconèixer el nostre pecat inherent i la necessitat de perdó i, al mateix temps, viure com els fills i filles perdonats del rei de l'univers que som?
2. Per què tot pecat, en última instància, és pecat contra Déu? Què significa pecar contra Déu?
3. Què podem dir a algú, que no sigui un creient, que lluiti amb el sofriment de persones innocents, com Urias o el fill acabat de néixer de David i Batxeba? Com expliquem l'amor i la justícia de Déu en aquesta situació? Com ofereix la perspectiva de la gran controvèrsia una perspectiva útil?
4. Per què la Bíblia dedicaria dos capítols complets a la sòrdida història de David i Batxeba? Quin propòsit té el relat d'aquesta història?
5. Vingueu a la idea que el pecat ens separa de Déu tal com s'expressa al salm 51:11, 12. Quina ha estat la vostra pròpia experiència amb com succeeix això? Com et sents? Com li explicaries a algú com se sent aquesta separació i per què és tan incòmode? Per què la promesa de gràcia és l'únic remei?